

Lỡ khóc lỡ cười

Mỗi khi nhắc đến trường Trung học, tôi thường liên tưởng đến thời kỳ vàng son niên thiếu 14-20 tuổi (vì lúc ấy tôi đang là học sinh của Trường) – thời kỳ thơ mộng bắt đầu nảy nở tuổi dậy thì đầy xao xuyến... Đột nhiên tôi nhớ đến bài “La Forêt de Myrtes” của một tác giả người Pháp – ông Anatole France.

Xin hiến quý độc giả bài phỏng dịch sau đây :

Thuở nhỏ, tôi là một đứa bé thông minh, nhưng khi được lối mười bảy tuổi, tôi trở nên ngu ngốc. Bỗng nhiên tôi nhút nhát cho đến nỗi không thể chào hỏi hay ngồi gần một phụ nữ mà không nghe trán mình đầm mồ hôi : Sự hiện diện của một phụ nữ làm tôi sợ hãi ...

Trong số các bạn của mẹ tôi, có một phụ nữ mà đặc biệt tôi thích trò chuyện lâu dài. Đó là bà góa phụ của một nhạc sĩ danh tiếng, ông Adolphe Gance, đã sớm qua đời. Bà tên Alice. Không bao giờ tôi nhìn kỹ được tóc, mắt và răng của bà. Mẹ tôi bảo rằng sắc đẹp của Bà chỉ tầm thường thôi, nhưng cha tôi và tôi đều đồng ý công nhận bà thật duyên dáng.

Một buổi chiều kia, cha tôi tiếp một số khách. Bà Gance bước vào phòng tiếp tân với một điệu bộ thân hữu khiến tôi nghe lòng can đảm thêm. Nhưng đôi khi, giữa những người đàn ông, Bà ra dáng như một người đi dạo vừa rải thức ăn cho những con chim bé nhỏ. Bỗng nhiên Bà có một thái độ kiêu hãnh, gương mặt lạnh lùng và chậm rãi phát phẩy cái quạt cầm nơi tay. Trước kia tôi không hiểu lý do. Bây giờ tôi hiểu dễ dàng: Bà Gance có tánh làm dáng, chỉ thế thôi.

Hôm đó, Bà bước vào phòng với một nụ cười, ban bố cho mọi người, cho đến đứa khiêm tốn nhất là tôi, vẫn được ân huệ ấy. Người ta yêu cầu Bà đánh dương cầm, Bà đàn bản “Nocturne de Chopin” thật xuất sắc. Tôi tin rằng không bao giờ được nghe nhạc hay như hôm ấy. Tưởng chừng như các ngón tay đẹp, trắng và dài của Alice đã mơn trớn lỗ tai tôi một cách thần diệu.

Khi Bà chấm dứt, tự động và không lưu tâm chút nào, tôi đến dẫn Bà về chỗ ngồi và ngồi cạnh Bà. Bà hỏi tôi có thích âm nhạc không? Tiếng nói của Bà làm tôi rùng mình. Tôi mở mắt ra và thấy Bà đang nhìn tôi. Cái nhìn đó làm tôi bối rối và trong cơn hoảng hốt, tôi ú ớ trả lời: “Oui Monsieur!”. Lúc đó,

mặt trái đất dưới chân tôi không nứt nẻ làm đôi, để cho tôi mau lẹ chun xuống biến dạng, quả thật tạo hóa đã thần nhiên trước những ước vọng tha thiết của con người!

Trọn đêm ấy, tôi ở trong phòng ngủ, đóng chặt cửa lại, tự nguyện rửa mình điên, khùng, bứt tóc, đấm ngực, tức tối vô cùng. Cho đến sáng, sau khi suy nghĩ kỹ, tôi bình tĩnh lại đôi chút, tự nói rằng: “Muốn khen một phụ nữ đẹp, thật đẹp, có khả năng thần tình làm các nốt nhạc dương cầm như khóc như than, rên rỉ, mà lại thốt ra hai tiếng “Oui Monsieur” để trả lời, thật là vô lý!. Hai tiếng “Monsieur” cứ lập đi, lập lại, vang vang bên tai tôi, làm tôi càng thêm đau khổ ... Trong nhiều ngày tôi tìm cách lẩn tránh mọi người, tâm trí nghe nặng nề hối hận vì đã thốt hai từ tai hại “Oui Monsieur” ấy.....

Tôi vừa gặp lại Bà Gance mùa hè nầy, trên núi, một nơi nghỉ mát. Phân nửa thế kỷ đã trôi qua mau lẹ từ ngày đó cho đến nay, và đã làm phai mờ phần nào sắc đẹp kiều diễm, xưa kia đã khiến tôi xao xuyến một cách thú vị. Nhưng Bà hãy còn đẹp.

Lẽ phép, tôi chào Bà. Ít ra lần nầy niềm cảm xúc của tuổi thơ không còn gây rối loạn cho lời nói và cái nhìn của tôi nữa.

Bà nhận ngay ra tôi. Các kỷ niệm cũ giúp chúng tôi mau trở nên thân mật trong câu chuyện hàn huyên. Mỗi buổi sáng, ngồi trên băng trước khách sạn để phơi nắng sưởi ấm, chúng tôi bàn qua mọi vấn đề xưa và nay.

Một hôm, tôi nói :”Thưa Bà, thuở xưa Bà thật đẹp và được mọi người khen tặng”.

Mỉm cười Bà trả lời :”Thật vậy. Bây giờ tôi đã già rồi, tôi có thể công nhận điều đó : xưa kia tôi có nhan sắc. Kỷ niệm ấy an ủi tôi nhiều trong tuổi già. Nhưng tôi sẽ làm ông ngạc nhiên, nếu tôi cho ông biết lời ca tụng nào đã làm tôi cảm động, sung sướng nhất, khi người ta khen tôi đẹp.”

–“Thưa Bà, tôi rất muốn biết, nếu Bà cho phép.”

–“Được lắm chứ, tôi sẽ cho ông biết ngay. Một buổi chiều kia, (lâu lắm rồi), một học sinh trung học nhìn tôi và bối rối cho đến nỗi anh ấy đã ú ớ trả lời “Oui Monsieur” với tôi, khi tôi hỏi anh điều gì đó. Thành thật mà nói, không có lời khen hay thán phục nào đã làm tôi thích thú bằng hai tiếng “Oui Monsieur” đó,

và đáng bộ anh khi thốt ra !”

(Viết phỏng theo truyện ngắn La Fotêt de Myrtes trong quyển Le livre de mon ami của tác giả Anatole France).

Montréal, Hè 1990
MINH-TÂN

Ước gì

Ước gì anh đến hôm nay,
Sao anh cứ hẹn ngày dài đến đêm ?
Lòng buồn thấp thỏm chờ thêm,
Sao anh không đến cho đêm bớt dài ?

Ước gì anh lại ngày mai,
Sao đêm lấp lánh cho hai đứa mình,
Anh đem một chút tình lành,
Sao hôm soi sáng cho mình có nhau.

Ước gì anh đến tuần sau,
Trà sen em ướp trao nhau môi mềm,
Cho em đôi chút êm đêm,
Trà hương thơm ngát cho mềm môi nhau.

Ước gì anh đến ngày sau,
Trao tình như nỗi khát khao đợi chờ.

Việt Hải

Viết trang tình sử

Ai về xứ mộng xứ mơ
Cho tôi gửi ít vần thơ tặng nàng
Sông Hương lấm chuyến đò ngang
Chờ anh em nhé, đừng sang một mình
Chờ anh kể chuyện tâm tình :
Từ anh theo đuổi những hình phù vân
Thôi em, đã lỡ một lần,
Mấy năm đau khổ đã dần vui vơi
Nghĩ thương kẻ ấy sai lời
Nghĩ thương em những mong đời anh nên
Xa xôi nhiều lúc anh quên
Rằng em gái vẫn chong đèn đọc thơ
Vẫn cầm duyên để đợi chờ,
Vẫn trông phượng đỏ hai bờ Hương Giang
Chiều lên huyền hoặc bướm vàng,
Em như công chúa mơ chàng Thám Hoa
Không, em tôi còn mẹ già,

Còn đàn em dại, cửa nhà cây trồng.
Có ai nhắc chuyện lấy chồng,
Thì em đôi má ửng hồng thêm duyên
Giận mình chưa đạt lời nguyện
Anh không mong được chung thuyền ấy đâu
Khi mô người bỏ cau trầu,
Cho anh biết để u sầu lên men,
Để anh vụn nhỏ ngọn đèn
Viết trang tình sử cùng tên một người.
Tạ Ký

